TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2010. gada 30. septembrī *

Lieta C-132/09

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2009. gada 6. aprīlī cēla

**Eiropas Komisija**, ko pārstāv Ž. P. Kepenns [*J.-P. Keppenne*] un B. Egersa [*B. Eggers*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

**Beļģijas Karalisti**, ko pārstāv Ž. K. Allo [*J.-C. Halleux*], pārstāvis,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*] (referents), Dž. Arestis [*G. Arestis*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2010. gada 15. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

**Spriedums**

1 Prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka Beļģijas Karaliste, atsakoties segt Eiropas skolu kustamo mantu un didaktisko materiālu izmaksas, nav izpildījusi pienākumus, kas paredzēti Nolīgumā par atrašanās vietu, kuru Eiropas

skolu padome un Beļģijas Karalistes valdība noslēdza 1962. gada 12. oktobrī (turpmāk tekstā — "Nolīgums par atrašanās vietu"), skatot to kopā ar EKL 10. pantu.

## Atbilstošās tiesību normas

*Eiropas skolu statūti*

2 Uz Eiropas skolām to izveides laikā attiecās divi dokumenti, proti, pirmkārt, Eiropas skolu statūti, kas parakstīti Luksemburgā 1957. gada 12. aprīlī (*Recueil des traités des Nations unies*, 443. sēj., 129. lpp.; turpmāk tekstā — "1957. gada konvencija"), un, otrkārt, Protokols par Eiropas skolu dibināšanu, kas sagatavots, pamatojoties uz Eiropas skolu statūtiem, un parakstīts Luksemburgā 1962. gada 13. aprīlī (*Recueil des traités des Nations unies*, 752. sēj., 267. lpp.; turpmāk tekstā — "1962. gada protokols"). Sešas dalībvalstis, kas izveidoja Eiropas Kopienu, ir parakstījušas šos divus dokumentus.

3 Ar 1957. gada Konvencijas 7. pantu izveidotajā Eiropas Skolu padomē (turpmāk tekstā — "Padome") saskaņā ar minētās konvencijas 8. pantu ietilpst viens vai vairāki atbildīgie ministri no katras līgumslēdzējas puses. Saskaņā ar iepriekš minētās konvencijas 9. pantu Padome uzrauga minētās konvencijas piemērošanu un šajā nolūkā tai ir nepieciešamās pilnvaras izglītības, budžeta un administratīvos jautājumos. Padome ar kopēju lēmumu pieņem skolu vispārējos noteikumus. Atbilstoši šīs pašas konvencijas 28. pantam Padome var piedalīties sarunās ar tās valsts, kurā skola atrodas, valdību

par jebkādu papildu nolīgumu, kas vajadzīgs, lai nodrošinātu, ka skola var darboties cik vien iespējams labos materiālajos un mācību apstākļos.

4 1957. gada konvencija un 1962. gada protokols tika atcelti un aizstāti ar Konvenciju, ar ko nosaka Eiropas skolu statūtus, kas parakstīta Luksemburgā 1994. gada 21. jūnijā (OV L 212, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "1994. gada konvencija"), atbilstoši šīs konvencijas, kas pašlaik ir spēkā, 34. pantam. 1994. gada konvenciju dalībvalstis un Kopienas noslēdza, pamatojoties uz Padomes 1994. gada 17. jūnija Lēmumu 94/557/EK, Euratom, ar ko pilnvaro Eiropas Kopienu un Eiropas Atomenerģijas kopienu apstiprināt ar parakstu un noslēgt Konvenciju, ar ko nosaka Eiropas skolu statūtus (OV L 212, 1. lpp.).

5 Saskaņā ar 1994. gada konvencijas 34. panta ceturto daļu atsauces uz skolām aktos pirms šīs konvencijas pieņemšanas ir jāsaprot tā, ka tās attiecas uz atbilstošajiem šīs konvencijas pantiem.

6 1994. gada konvencijas piemērošanas joma attiecas uz skolām, kas uzskaitītas tās I pielikumā, tostarp uz Eiropas skolu Brisele I, Brisele II, Brisele III, kā arī uz Eiropas skolu Molā (Beļģija).

7 Saskaņā ar minētās konvencijas 2. panta 3. punktu, pirms dalībvalsts teritorijā tiek atvērta jauna skola, starp Padomi un uzņēmēju dalībvalsti ir jānoslēdz nolīgums par piemērotu telpu piešķiršanu jaunajai skolai bez maksas un šo telpu uzturēšanu.

8 1994. gada konvencijas 6. panta otrajā daļā ir paredzēts, ka attiecībā uz tās tiesībām un pienākumiem uz skolu kā izglītības iestādi, ko reglamentē publiskās tiesības, visās dalībvalstīs attiecas šīs konvencijas īpašie noteikumi.

9 Atbilstoši 1994. gada konvencijas 10. panta pirmajai daļai Augstākā valde, kurā ir pa vienam pārstāvim no katras dalībvalsts ministra līmenī un Komisijas loceklis, uzrauga šīs konvencijas piemērošanu un šajā nolūkā tā ir pilnvarota pieņemt lēmumus izglītības, budžeta un administratīvajos jautājumos, kā arī piedalīties sarunās par nolīgumiem, kas minēti šīs pašas konvencijas 28.–30. pantā.

10 Atbilstoši 1994. gada konvencijas 25. pantam skolu budžetu finansē tostarp no dalībvalstu iemaksām, ko tās veic, regulāri maksājot atlīdzību nosūtītajiem vai norīkotajiem pedagogiem un pēc vajadzības veicot finanšu iemaksu, kā arī no Kopienu iemaksām, ar ko paredzēts segt starpību starp skolu kopējo izdevumu summu un citu ieņēmumu summu.

11 Saskaņā ar 1994. gada konvencijas 26. pantu tie strīdi starp līgumslēdzējām pusēm, kuri attiecas uz šīs konvencijas interpretāciju un piemērošanu un kurus nav atrisinājusi Padome, ir tikai Eiropas Savienības Tiesas kompetencē.

12 Saskaņā ar šīs konvencijas 30. pantu Padome var piedalīties sarunās ar tās valsts, kurā skola atrodas, valdību par jebkādu papildu nolīgumu, kas vajadzīgs, lai nodrošinātu, ka skola var darboties cik vien iespējams labos apstākļos.

13 1994. gada konvencijas 33. panta pirmajā un otrajā daļā tostarp ir precizēts, ka šo konvenciju dalībvalstis, kas ir līgumslēdzējas puses, ratificē saskaņā ar savām attiecīgajām konstitucionālajām prasībām un ka tā stājas spēkā tā mēneša pirmajā dienā, kas ir pēc dienas, kurā dalībvalstis ir deponējušas visus ratifikācijas dokumentus un Kopienas ir deponējušas paziņojuma aktus.

14 Ir noskaidrots, ka 1994. gada konvencija stājās spēkā 2002. gada 1. oktobrī.

*Nolīgums par atrašanās vietu*

15 Nolīgums par atrašanās vietu, kas apstiprināts ar Beļģijas 1975. gada 8. novembra likumu (1976. gada 7. februāra *Moniteur belge*, 1415. lpp.), tika noslēgts, lai saskaņā ar 1957. gada konvencijas 28. pantu Eiropas skolām Briselē un Molā nodrošinātu, ka skola var darboties cik vien iespējams labos materiālajos un mācību apstākļos.

16 Nolīguma par atrašanās vietu I sadaļas ar nosaukumu "Skolu ēkas un aprīkojums" 1. pantā ir noteikts:

"Beļģijas Karalistes valdība apņemas nodot skolu vajadzībām to darbībai nepieciešamās ēkas atbilstoši mērķiem, ko noteikušas valdības, kuras parakstījušas Protokolu par Eiropas skolu izveidi.

Tā apsaimnieko šīs ēkas un veic to apgādi, ievērojot noteikumus, ar kuriem tiek regulēts Beļģijas valstij piederošais nekustamais īpašums.

Tā apņemas aprīkot šīs skolas ar kustamo mantu un didaktiskajiem materiāliem saskaņā ar kritērijiem, ko piemēro valsts savām iestādēm."

**Pirmstiesas procedūra**

17 Savā 2007. gada 17. oktobra brīdinājuma vēstulē Komisija pārmeta Beļģijas Karalistei, ka tā, atsakoties, pirmkārt, kopš 1995. gada finansēt kustamo mantu un didaktisko materiālu pirmreizējo iegādi Eiropas skolām tās teritorijā un, otrkārt, kopš 1989. gada — maksāt tādu ikgadējo subsīdiju darbībai un aprīkojumam, lai segtu Eiropas skolu tās teritorijā kārtējās izmaksas, nav ievērojusi Nolīguma par atrašanās vietu noteikumus un EKL 10. pantu.

18 Neesot apmierināta ar Beļģijas Karalistes atbildi uz minēto brīdinājuma vēstuli, 2008. gada 26. jūnijā Komisija nosūtīja argumentētu atzinumu, aicinot šo dalībvalsti veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu šajā atzinumā minētās prasības divu mēnešu laikā no tā saņemšanas brīža.

19 Tā kā Beļģijas Karaliste noteiktajā termiņā neveica pieprasītos pasākumus, Komisija cēla šo prasību.

**Par lūgumu atkārtoti sākt mutvārdu procesu**

20 Ar 2010. gada 23. jūnija vēstuli Komisija lūdza atkārtoti sākt mutvārdu procesu.

21 Tiesa pēc savas ierosmes vai, ievērojot ģenerāladvokāta ieteikumu vai arī lietas dalībnieku lūgumu, var izdot rīkojumu par atkārtotu mutvārdu procesa sākšanu atbilstoši tās Reglamenta 61. pantam, ja tā uzskata, ka tai nav pietiekami skaidri lietas apstākļi vai ka lieta ir jāizskata, ņemot vērā argumentu, ko lietas dalībnieki nav apsprieduši (2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-28/08 P Komisija/*Bavarian Lager*, Krājums, I-6055. lpp., 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Savā lūgumā Komisija apgalvo, ka ģenerāladvokāta secinājumi ir pamatoti ar argumentiem, kas Tiesā nav tikuši apspriesti. Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka tai nav bijusi izdevība tiesvedības laikā lemt par pamatu, kas saistīts ar kompetences neesamību un kas izriet no minētajiem secinājumiem, saskaņā ar kuru 1994. gada konvencijas 26. pantā minētā šķīrējklauzula nepieļauj EKL 226. panta piemērošanu. Otrkārt, tā norāda, ka ģenerāladvokāta secinājumos ir piedāvāta šaura EKL 10. panta interpretācija, attiecībā uz kuru tai vēl nav bijusi iespēja tiesvedībā izteikties.

23 Tiesa uzskata, ka šajā gadījumā tai ir visa vajadzīgā informācija, lai izskatītu attiecīgo strīdu, un ka šis strīds nav jāizskata, ņemot vērā argumentus, ko lietas dalībnieki Tiesā nav apsprieduši.

24 Līdz ar to nav jāizdod rīkojums par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu.

**Par Tiesas kompetenci**

*Lietas dalībnieku argumenti*

25 Beļģijas karaliste apstrīd Tiesas kompetenci izlemt strīdus saistībā ar Nolīgumu par atrašanās vietu. Tā uzskata, ka, lai varētu likumīgi celt prasību par valsts pienākumu neizpildi saskaņā ar EKL 226. pantu, Komisijai būtu jākonstatē Kopienu tiesību normas vai tāda līguma pārkāpums, kurā Eiropas Kopiena ir līgumslēdzēja puse, vai arī piekritības noteikšanas klauzulas esamība.

26 Šajā gadījumā Beļģijas Karaliste uzskata, ka nekāds Kopienu tiesību normas pārkāpums nav konstatēts, tā kā nav pārkāpti ne EK līguma un tā pielikuma noteikumi, ne arī atvasinātās tiesības. Šī dalībvalsts apgalvo, ka Kopiena nav Nolīguma par atrašanās vietu līgumslēdzēja puse un ka nav arī piekritības noteikšanas klauzulas.

27 Beļģijas Karaliste precizē, ka Nolīgums par atrašanās vietu atšķiras no 1994. gada konvencijas un ka tikai pēdējā minētajā, proti, tās 26. pantā, ir paredzēta šāda piekritības noteikšanas klauzula. Tā uzskata, ka Nolīgumu par atrašanās vietu nevar kvalificēt kā 1994. gada Konvencijas atvasināto tiesību aktu un ka fakts, ka Eiropas Ogļu un tērauda kopiena (EOTK) bija balsstiesīga Padomes, kurai ir no EOTK atsevišķs starptautiskas juridiskas personas statuss, locekle, tomēr nenozīmē, ka pēdējā minētā ir starp Padomi un Beļģijas valdību noslēgtā Nolīguma par atrašanās vietu līgumslēdzēja puse.

28 Turklāt, ja, kā apgalvo Komisija, EOTK kā balsstiesīga Padomes locekle bija Nolīguma par atrašanās vietu līgumslēdzēja puse, tad tas pats attiektos arī uz Beļģijas Karalisti kā šīs pašas Padomes locekli. Šādos apstākļos šī dalībvalsts pati būtu līgumslēdzēja puse, kas saskaņā ar vispārējo tiesību principu nav iespējams.

29 Turklāt minētā dalībvalsts apgalvo, ka akts, pamatojoties uz kuru tā noslēdza šādu nolīgumu, ir juridiski saistošs vienīgi šajā dalībvalstī.

30 Komisija noraida Beļģijas valdības nostāju divu iemeslu dēļ.

31 Pirmkārt, Komisija atgādina, ka prasības pieteikumā ir norāde ne tikai uz Nolīgumu par atrašanas vietu, bet arī uz EKL 10. pantu, skatītu kopā ar šo nolīgumu.

32 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka Nolīgums par atrašanās vietu neapšaubāmi ir Kopienu tiesību sastāvdaļa neatkarīgi no EKL 10. panta, jo tas ir jāuzskata par 1994. gada konvencijas, kas pati ir Kopienu tiesību sastāvdaļa, atvasināto tiesību aktu.

33 Tā norāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru attiecībā uz normām, kas ir Kopienas kompetencē, nolīgumiem, kurus ir noslēgusi pēdējā minētā un tās dalībvalstis ar trešām valstīm, Kopienu tiesību sistēmā ir tāds pats statuss kā nolīgumiem, kurus noslēgusi tikai Kopiena, un ka 1994. gada konvencija tika noslēgta starp Kopienu un tās dalībvalstīm.

34 Komisija atgādina, ka Nolīgums par atrašanās vietu sākotnēji bija 1957. gada konvencijas atvasinātais tiesību akts un ka jau 1962. gadā EOTK Augstā iestāde bija balsstiesīga Padomes locekle. Tāpēc tā uzskata, ka Augstā iestāde bija Nolīguma par atrašanās vietu līgumslēdzēja puse. Komisija precizē, ka EOTK Augstā iestāde pilnvaroja Komisiju parakstīt 1965. gada 8. aprīļa Apvienošanās līgumu un ka 1994. gada konvencijas mērķis bija konsolidēt 1957. gada konvencijas *acquis*, kā arī nostiprināt Eiropas Kopienas kā līgumslēdzējas puses lomu. Tādējādi Komisija secina, ka, ņemot vērā, ka Nolīgums par atrašanās vietu tika pieņemts, pamatojoties uz 1957. gada konvencijas 28. pantu un ka nolīgumi par atrašanās vietu ir paredzēti arī 1994. gada konvencijā, Nolīgums par atrašanās vietu ir tādu tiesību un pienākumu sastāvdaļa, kurus Kopienas ir uzņēmušās 1994. gadā.

*Tiesas vērtējums*

35 Jāatgādina, ka prasība ir jāizvērtē, ievērojot tikai tos prasījumus, kas ietverti šajā instancē sākotnēji iesniegtajā prasības pieteikumā (2000. gada 6. aprīļa spriedums lietā C-256/98 Komisija/Francija, *Recueil*, I-2487. lpp., 31. punkts, un 2006. gada 4. maija spriedums lietā C-508/03 Komisija/Apvienotā Karaliste, Krājums, I-3969. lpp., 61. punkts).

36 Tāpat ir svarīgi atgādināt, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 21. panta pirmo daļu un pēdējās minētās Reglamenta 38. panta 1. punktu Komisijai jebkurā atbilstoši EKL 226. pantam iesniegtā prasības pieteikumā ir jānorāda konkrēti iebildumi, par kuriem Tiesai tiek lūgts lemt (1992. gada 31. marta spriedums lietā C-52/90 Komisija/Dānija, *Recueil*, I-2187. lpp., 17. punkts, un 2006. gada 15. jūnija spriedums lietā C-255/04 Komisija/Francija, Krājums, I-5251. lpp., 24. punkts).

37 Šiem prasījumiem ir jābūt formulētiem nepārprotami, lai izvairītos no tā, ka Tiesa lemj *ultra petita* vai arī nelemj par kādu iebildumu (2003. gada 20. novembra spriedums lietā C-296/01 Komisija/Francija, *Recueil*, I-13909. lpp., 121. punkts, un iepriekš minētais 2006. gada 15. jūnija spriedums lietā Komisija/Francija, 24. punkts).

38 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka sākotnēji iesniegtajā prasības pieteikuma noslēguma daļā minētais vienīgais iebildums attiecas uz apgalvoto pienākumu, kādi ir Beļģijas Karalistei saskaņā ar Nolīgumu par atrašanās vietu, skatītu kopā ar EKL 10. pantu, neizpildi.

39 Protams, minētā prasības pieteikuma pamatojumā EKL 10. pants ir minēts divas reizes. Komisija norāda, ka ar Beļģijas iestāžu rīcību tiek apdraudēta Kopienas finansēšanas un finanšu izmaksu sadales starp dalībvalstīm sistēma un tātad, norādot, ka šādai rīcībai ir graujošas sekas, tiek pārkāpti minētā panta noteikumi. Komisija piebilst, ka Beļģijas Karalistes pienākumi, kas izriet no Nolīguma par atrašanās vietu, ir jāinterpretē, ņemot vērā labas ticības principu, kas ir ietverts EKL 10. pantā un vispārējās starptautiskajās tiesībās.

40 Taču no sākotnēji iesniegtā prasības pieteikuma izriet, ka apgalvotajam EKL 10. panta pārkāpumam, ko esot izdarījusi Beļģijas Karaliste, ir tikai pakārtots raksturs salīdzinājumā ar apgalvoto pienākumu neizpildi saistībā ar Nolīgumu par atrašanās vietu. Saskaņā ar Komisijas teikto, EKL 10. panta noteikumi esot pārkāpti tāpēc, ka Beļģijas Karaliste neesot ievērojusi savus pienākumus saskaņā ar Nolīgumu par atrašanās vietu.

41 Turklāt savā replikas rakstā Komisija skaidri ir precizējusi, ka šajā lietā tā nekad nav atsaukusies uz EKL 10. pantu *per se*, t.i., atsevišķi no Nolīguma par atrašanās vietu.

42 Šādos apstākļos Tiesas iespējamā kompetences neesamība pamatojoties uz EKL 226. pantu konstatēt pienākumu, kādi Beļģijas Karalistei izriet no Nolīguma par atrašanās vietu, neizpildi automātiski padarītu visu prasību par nepieņemamu.

43 Runājot par starptautiskajām konvencijām vispārīgi, ir jāteic, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru, ja Kopiena nav konvencijas līgumslēdzēja puse, tad Tiesai principā nav kompetences prejudiciāla nolēmuma veidā interpretēt šīs konvencijas noteikumus (skat. 1973. gada 27. novembra spriedumu lietā 130/73 *Vandeweghe* u.c., *Recueil*, 1329. lpp., 2. punkts; 1998. gada 12. novembra rīkojumu lietā C-162/98 *Hartmann*, *Recueil*, I-7083. lpp., 9. punkts; 2009. gada 22. oktobra spriedumu lietā C-301/08 *Bogiatzi*, Krājums, I-10185. lpp., 24. punkts, un 2010. gada 4. maija spriedumu lietā C-533/08 *TNT Express Nederland*, Krājums, I-4107. lpp., 61. punkts).

44 Attiecībā konkrēti uz 1957. gada konvenciju ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka tā nav kompetenta lemt par šīs konvencijas interpretāciju, kā arī par dalībvalstu pienākumiem, kas no tās izriet, jo, lai gan šī konvencija ir saistīta ar Kopienu un tās iestāžu darbību, tā ir starptautiska konvencija, ko noslēgušas dalībvalstis, un tā nav Kopienu tiesību neatņemama sastāvdaļa (skat. 1986. gada 15. janvāra spriedumu lietā 44/84 *Hurd*, *Recueil*, 29. lpp., 20.–22. punkts).

45 Šajā vērtējumā, kā norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 46. punktā, nebūtu jāaprobežojas ar sprieduma iepriekš minētajā lietā *Hurd* procesuālo kontekstu, kura ietvaros Tiesai tika lūgts sniegt prejudiciālu nolēmumu, jo šis vērtējums ir piemērojams arī attiecībā uz EKL 226. pantā paredzēto procedūru, kuras priekšmets var būt tikai dalībvalsts pienākumu, kas tai noteikti saskaņā ar EK līgumu, neizpilde.

46 No Nolīguma par atrašanās vietu preambulas izriet, ka tas bija balstīts uz 1957. gada konvencijas 28. pantu, kurā Padomei ir piešķirtas tiesības piedalīties sarunās ar tās dalībvalsts, kurā skolas atrodas, valdību par jebkādu papildu nolīgumu, kas vajadzīgs, lai nodrošinātu, ka skolas var darboties cik vien iespējams labos materiālajos un mācību apstākļos. No minētā izriet, ka šī nolīguma noteikumiem ir jābūt saderīgiem ar 1957. gada konvencijas noteikumiem.

47 Komisijas versija, saskaņā ar kuru EOTK un vēlāk Kopiena ir jāuzskata par līgumslēdzēju pusi Nolīgumam par atrašanās vietu, ņemot vērā, ka EOTK Augstā iestāde bija balsstiesīga Padomes locekle un ka Komisija to aizstāja, nepadara spēkā neesošu konstatējumu iepriekš minētajā punktā, un tāpēc šī versija ir jānoraida.

48 Nekas nenorāda uz to, ka iespēja, kuru līgumslēdzējas puses ir paredzējušas 1957. gada konvencijā, piešķirt EOTK Augstajai iestādei tiesības piedalīties Padomē kā balsstiesīgai pēdējās minētās loceklei, proti, tiesības, kuras vēlāk izmantos minētā Augstā iestāde, nozīmē, ka Nolīguma par atrašanās vietu līgumslēdzējas puses vēlas piešķirt EOTK šī nolīguma līgumslēdzējas puses statusu. Turklāt to apgalvo Beļģijas Karaliste, kas ir viena no Nolīguma par atrašanās vietu līgumslēdzējām pusēm.

49 Tādējādi nevar apgalvot, ka Kopiena ir Nolīguma par atrašanās vietu līgumslēdzēja puse un ka šajā nolīgumā līdz ar to ir noteiktas tās tiesības un pienākumi.

50 Nevar piekrist arī otrai Komisijas versijai, saskaņā ar kuru Nolīgums par atrašanās vietu ir tiesību un pienākumu, kurus Komisija uzņēmusies 1994. gadā, neatņemama sastāvdaļa. Šī versija ir balstīta uz faktu, ka 1994. gada konvencijas, kuru noslēdza un apstiprināja Kopienas, mērķis ir konsolidēt 1957. gada konvencijas *acquis*, un uz faktu, ka 1994. gada konvencijā ir paredzēti nolīgumi par atrašanās vietu.

51 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ne apgalvotā 1957. gada konvencijas *acquis* konsolidācija ar 1994. gada konvenciju, kas turklāt stājās spēkā tikai 2002. gada oktobrī, ne arī atsauce pēdējā minētajā uz nolīgumiem par atrašanās vietu nevar grozīt ar atpakaļejošu spēku Nolīguma par atrašanās vietu, kas ir starptautisks nolīgums, noslēgts starp Padomi un vienas dalībvalsts valdību, juridisko raksturu.

52 Attiecībā uz iespējamo 1994. gada konvencijas 26. pantā minētās šķīrējtiesas klauzulas piemērošanu ir jākonstatē, ka procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi EK līguma un Tiesas judikatūras izpratnē var uzsākt, tikai pamatojoties uz EKL 226. pantu, kas turklāt šajā lietā tā arī patiešām notika.

53 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Tiesa nav kompetenta izskatīt Komisijas prasību, kas celta, pamatojoties uz EKL 226. pantu, jo Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Nolīgumā par atrašanās vietu, skatot to kopā ar EKL 10. pantu.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

54 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Beļģijas Karaliste ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

**1) Eiropas Savienības Tiesa nav kompetenta izskatīt Eiropas Komisijas prasību, kas celta, pamatojoties uz EKL 226. pantu, jo Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai paredzēti Nolīgumā par atrašanās vietu, kuru Eiropas skolu padome un Beļģijas Karalistes valdība noslēdza 1962. gada 12. oktobrī, skatot to kopā ar EKL 10. pantu;**

**2) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]